

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Zbigniew Kwaśniewski

Protokolant Piotr Malczewski

w sprawie w postępowaniu upadłościowym obejmującym likwidację majątku
P. S.A. w W.

po rozstrzygnięciu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu jawnym

w dniu 25 stycznia 2007 r.,

zagadnienia prawnego przedstawionego przez Sąd Rejonowy Sąd Gospodarczy
w R.

postanowieniem z dnia 28 lipca 2006 r.,

„Czy w postępowaniu upadłościowym, którego ogłoszenie nastąpiło przed wejściem w życie ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.05.167.1398), od sprzeciwu złożonego w trybie art. 256 pr. up. i n., a wniesionego po wejściu w życie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28.07.2005 r. (Dz.U.05.167.1398), pobiera się opłatę stałą wg. ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28.07.2005 r. (Dz.U.05.167.1398), czy też wpis stosunkowy wg uchylonej ustawy z dnia 13.06.1967 r.(Dz.U.02.9.88) ?”

odmawia podjęcia uchwały.

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy w R. rozpatrując zażalenie wierzyciela B. L. Sp. z o.o. w W. (obecnie M. L. Sp. z o.o.) na zarządzenie Sędziego-komisarza z dnia 17 maja 2006 r., wzywające wierzyciela do uiszczenia reszty wpisu od sprzeciwu, przedstawił do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu zagadnienie prawne sformułowane w sentencji postanowienia z dnia 28 lipca 2006 r. Zagadnienie te powstało na tle następującego stanu faktycznego.

Wierzyciel, którego upadłość ogłoszono w dniu 27 marca 2005 r., złożył w dniu 28 kwietnia 2006 r. sprzeciw na odmowę uznania wierzytelności na liście wierzytelności. Wartość przedmiotu zaskarżenia wierzyciel określił na kwotę 2.535.375,87 zł, uiszczając opłatę od sprzeciwu w kwocie 200,- zł.

Sędzia-komisarz wezwał, stosownie do treści art. 149 ust. 1 nowej ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. (Dz.U. Nr 167, poz. 1398; dalej u.k.s.c.), pełnomocnika wierzyciela o uiszczenie reszty wpisu od sprzeciwu w kwocie 19.800,00 zł, t.j. według przepisów obowiązujących przed dniem 2 marca 2005 r. W uzasadnieniu podniósł, że warunkiem stosowania poprzednio obowiązującej regulacji w sprawie kosztów jest wszczęcie sprawy przed wejściem w życie nowej ustawy oraz niezakończenie postępowania w danej instancji. W zakresie pierwszej z przesłanek Sędzia-komisarz przyjął, iż w toku postępowania upadłościowego nie można uznać za odrębną sprawę postępowania w przedmiocie ustalenia listy wierzytelności czy podziału funduszu masy, zatem sprzeciw nie inicjuje nowej sprawy. Co do drugiej z przesłanek wskazał, że sędzia – komisarz orzeka jako sąd I instancji. W tej sytuacji zasadne było wezwanie pełnomocnika wierzyciela o uzupełnienie wpisu, według dotychczasowych zasad.

Od zarządzenia Sędziego-komisarza wierzyciel złożył zażalenie, zarzucając, że w sprawie powinien mieć zastosowanie art. 75 pkt 4 u.k.s.c. w zw. z art. 149 ust. 1 u.k.s.c., ponieważ ustalenie listy wierzytelności zamyka pewien etap postępowania, zaś złożenie sprzeciwu co do uznania lub odmowy uznania

wierzytelności na liście jest środkiem zaskarżenia o niedewolutywnym charakterze, ale - z uwagi na szczególną rolę tej listy oraz nadawany jej skutek orzeczenia - złożenie sprzeciwu otwiera kolejną instancję postępowania

Sąd Rejonowy po zrelacjonowaniu dotychczasowego postępowania, stwierdził, że „powyższe daje podstawę do zwrócenia się do Sądu Najwyższego w trybie art. 390 § 1 k.p.c. w zw. z art. 229 pr. up. i n., który swym autorytetem władny jest rozwiązać istniejące poważne wątpliwości”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podstawowym warunkiem zwrócenia się do Sądu Najwyższego w trybie art. 390 k.p.c. jest to, aby sąd, który przedstawia określone zagadnienie prawne, wyraźnie wskazał, że istnieją argumenty przemawiające za jednym z możliwych rozwiązań. Zagadnienie prawne musi być tak sformułowane i uzasadnione, aby Sąd Najwyższy miał podstawy do rozstrzygnięcia przedstawionych wątpliwości.

W uzasadnieniu postanowienia przedstawiono przebieg postępowania, relacjonując obszernie stanowisko Sędziego-komisarza zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia, jak też przytaczając motywy, jakie podniósł żalący się wierzyciel. Jest oczywiste, że stanowiska takie są rozbieżne, bowiem wierzyciel skarżąc zarządzenie sędziego-komisarza deklaruje, że się z nim nie zgadza. Nie każda jednak rozbieżność między stanowiskiem sądu a oczekiwaniami uczestników postępowania musi oznaczać występowanie poważnych wątpliwości prawnych. Niezbędne jest wskazanie przez sąd przedstawiający Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne szczegółowego uzasadnienia, na czym polegają jego wątpliwości i dlaczego uważa je za poważne oraz wykazanie, że stwierdzone przezeń wątpliwości prawne pozostają w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy. Spełnienie tego obowiązku przez sąd przedstawiający zagadnienia wymagało sporządzenia uzasadnienia postanowienia w taki sposób, aby zawierało ono możliwe rozwiązania danego zagadnienia prawnego, które w ocenie sądu rozpatrującego zażalenie mogą wchodzić w rachubę oraz przedstawienie argumentów w stosunku do każdego z nich. Podkreślić należy, że muszą to być własne poglądy sądu, nie jest więc wystarczające ograniczenie się do zaprezentowania stanowiska sądu pierwszej

instancji oraz uczestników postępowania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2005 r., III CZP 102/05, nie publ.; z dnia 10 maja 2006 r., III CZP 1/06, nie publ.).

Przedstawione do rozstrzygnięcia przez Sąd Rejonowy zagadnienie prawne nie spełnia wymagań określonych w art. 390 k.p.c. Sąd Rejonowy sporządził niepełne uzasadnienie, gdyż nie zawiera ono żadnych samodzielnych rozważań w zakresie przedstawianego zagadnienia prawnego. Okoliczność występowania odmiennych stanowisk sądu i skarżącego jego rozstrzygnięcie nie oznacza automatycznie istnienia zagadnienia prawnego, kwalifikującego się do wszczęcia procedury z art. 390 k.p.c.

Przedstawienie zagadnienia prawnego Sądowi Najwyższemu może nastąpić, jeżeli budzi ono poważne wątpliwości, zaś przymiotnik kwalifikujący oznacza, że w przypadku powstania wątpliwości pierwszego stopnia (zwykłych wątpliwości sąd odwoławczy obowiązany jest rozwiązywać je we własnym zakresie - por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2005 r., III CZP 68/05, nie publ.). Tymczasem Sąd Rejonowy nie przedstawił nawet oceny, czy niebudzące wątpliwości stanowisko Sędziego-komisarza oraz stanowisko żalącego się wierzyciela mogą być racjonalnie wyjaśnione przy zastosowaniu normalnych reguł wykładni, nie mówiąc o potrzebie szczegółowego uzasadnienia jego wątpliwości oraz wykazania, że są one poważne.

Mając na uwadze powyższe względy Sąd Najwyższy, na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. oraz art. 61 § 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.), orzekł jak w sentencji postanowienia.